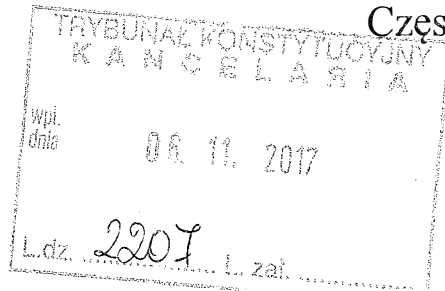

KANCELARIA ADWOKACKA
 dr J. Jarosław Smolarek
 ul. Dekabrystów 82
 42-200 Częstochowa
 NIP 772-179-58-65

Częstochowa, dn. 31.10.2017r

Trybunał Konstytucyjny
Al. Szucha 12a
00 – 918 Warszawa

Skarżący: A K ,

reprezentowany przez adwokata Jarosława Smolarka, adres kancelarii: Jagiełło i Smolarek Kancelaria Adwokacka, ul. Dekabrystów 82, 42-200 Częstochowa, numer wpisu w Izbie Adwokackiej w Częstochowie: 328.

Sygn. akt Ts 43 / 17

PISMO PEŁNOMOCNIKA SKARŻĄCEGO

W załączeniu przedkładam dokumenty wskazane w punktach 3 – 6 zarządzenia sędziego TK z dnia 18.10.2017r. Nadto, stosownie w punktów 1 i 2 w/w zarządzenia, wyjaśniam:

Ad.1 / Chodzi o naruszenie wynikającego ze wzorców kontroli prawa własności – w tym przypadku własności środków pieniężnych i innego majątku mogącego służyć do zaspokojenia zobowiązania podatkowego (art. 64 ust. 1 Konstytucji).

Ad.2 / Art. 13 ust. 1 punkt 1 ustawy o podatku akcyzowym narusza w/w prawo własności w ten sposób, że prawodawca nie wprowadził instrumentów zapewniających realną możliwość ustalenia przez Skarżącego, czy zbywca (dostawca) paliwa zapłacił akcyzę. A skoro obowiązek podatkowy w akcyzie powstaje już między innymi w wyniku samego nabycia paliwa, od którego wcześniej nie zapłacono akcyzy, a powstanie obowiązku podatkowego łączy się z koniecznością wydatkowania na ten cel środków pieniężnych, to niewątpliwie prawodawca winien był zapewnić Skarżącemu niezawodną procedurę prawną umożliwiającą zweryfikowanie zapewnień dostawcy o zapłacie akcyzy tak, aby Skarżący mógł w sposób niezawodny sprawdzić, czy nabywając paliwo staje się, czy nie staje się podatnikiem akcyzy.

Tym samym kwestionowana regulacja narusza zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, a przez to zasadę ochrony prawa własności (art. 64 ust. 1 Konstytucji). Art. 2 Konstytucji został powołany przez Skarżącego w związku z wynikającą z niego zasadą ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W wyroku z 8 stycznia 2013 r. o sygn. K 18/10, Trybunał Konstytucyjny stwierdził w kontekście niniejszej zasady, że ustawodawca nie może tworzyć konstrukcji normatywnych, które są niewykonalne, stanowią złudzenie prawa i w konsekwencji dają jedynie pozór ochrony interesów jednostki. W realiach niniejszej sprawy, Skarżący nie nabyłby paliwa od dostawcy i nie narażałby w ten sposób swojej własności (środków pieniężnych, ale i pozostałego majątku, z którego organ podatkowy mógłby szukać zaspokojenia swoich wierzytelności), gdyby wiedział, że w wyniku nabycia stanie się podatnikiem akcyzy. A mógł bazować tylko na zapewnieniach dostawcy, bo prawodawca nie gwarantuje tutaj żadnych procedur, których przeprowadzenie dawałoby Skarżący niepodważalną pewność co powstania zobowiązania podatkowego. W tym kontekście przytoczyć raz jeszcze należy fragmenty z uzasadnienia wyroku NSA , w związku z którym wniesiono niniejszą skargę konstytucyjną:

„(...) Podmiot, o jakim mowa w tym przepisie co do zasady jest podatnikiem akcyzy, jeżeli od nabywanych lub posiadanych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości. Oznacza to, że jeśli nabywca lub posiadacz wyrobów akcyzowych nie dysponuje dowodem uiszczenia akcyzy od tych wyrobów na wcześniejszym etapie obrotu, to powinien zadeklarować i zapłacić akcyzę” (str. 8 i 9 wyroku), i dalej: „ Nie mając pewności (dowodu) co do tego, czy kontrahent (bądź wcześniejszy uczestnik obrotu) zapłacił akcyzę od nabywanego wyrobu, nabywca – o ile zdecyduje się na zawarcie transakcji – powinien złożyć deklarację podatkową i zapłacić akcyzę” (str. 10 i 11 wyroku)”.

Z powyższego wynika w istocie, że NSA „ radzi” Skarżącemu, aby – jeśli nie chce stać się podatnikami akcyzy w związku z nabyciem towaru akcyzowego– we własnym zakresie postarał się o dowód zapłaty tego podatku na wcześniejszym etapie obrotu. Nie wskazuje jednak NSA, w jakim trybie Skarżący miałby taki dowód uzyskać i do tego mieć pewność, że w sposób niezawodny potwierdza on

okoliczność zapłaty akcyzy. I słusznie – bo w aktualnym stanie prawnym stosownego trybu nie ma. Zdaniem Skarżącego sytuacja taka w demokratycznym państwie prawa, chroniącym prawo własności nie powinna mieć miejsca. Prawodawca winien zapewnić nabywcy paliw niezawodną procedurę, po zastosowaniu się do której nabywca miałby pewność, że z racji samego nabycia towaru akcyzowego nie stał się podatnikiem akcyzy. Można tu sobie wyobrazić przykład zaświadczenia stosowanego w przypadku nabywców przedsiębiorstw. W aktualnym stanie prawnym nabywca towaru akcyzowego nie jest w żaden sposób chroniony przez narażaniem swoich środków pieniężnych na wydatkowanie w celu zapłaty akcyzy jeśli – mimo nawet jego najgorliwszych starań – okazałoby się, że jednak na wcześniejszym etapie obrotu akcyza nie została zapłacona. Występuje tu zatem sytuacja analogiczna, jak będąca przedmiotem sprawy rozpoznawanej przez TK – SK 14/12.

Załącz.

- odpis i 4 kopie wyroku
- odpis i 4 kopie wyroku WSA w Ł 5
- odpis i 4 kopie decyzji I i II instancji poprzedzających w/w wyroki
- 5 egzemplarzy pełnomocnictwa szczególnego

✓
ADWOKAT
Piotr Smolarek